

Arrest

nr. 300 298 van 19 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 september 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. VAN DE STEEN, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 oktober 2015 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 31 januari 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 23 mei 2017 met nummer X beslist ook

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om verzoeker niet te erkennen als vluchteling en om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.2. Op 8 oktober 2020 leggen verzoeker en zijn Nederlandse partner een verklaring van wettelijke samenwoning af en dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 2 april 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, omdat een duurzame en stabiele partnerrelatie niet of onvoldoende wordt aangetoond.

1.3. Verzoeker dient op 12 mei 2021 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Nadat de wettelijke samenwoning op 22 september 2021 wordt stopgezet beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 4 november 2021 opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Op 10 januari 2022 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaart deze aanvraag op 4 mei 2023 onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.01.2022 werd ingediend en op 30.03.2022 werd geactualiseerd door :

*[L.A.] (R.R.: [...])
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
geboren te [...] op [1973]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 21.10.2015 een VIB in. Dit VIB werd afgesloten op 23.05.2017 met een weigering van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de procedure – namelijk ongeveer één jaar en zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en dat men hem bij een terugkeer zal doen verdwijnen wegens zijn lidmaatschap bij de Démocrate Chrétienne. Ook kan hij in zijn land van herkomst niet rekenen op bescherming door de politie of de overheid. Bovendien stelt hij dat de dreiging, waarnaar hij verwees in zijn VIB, nog steeds actueel is. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

De angst om terug te keren, door de aanhoudende terreur en geweld in Congo, wordt ondersteund met verwijzingen naar rapporten van mensenrechtenorganisaties. Deze verwijzingen kunnen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Congo en betrokkene geen geloofwaardige persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Wat de vermeende schending van art.3 van het EVRM en art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via deze artikels slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op de vernoemde artikels. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van deze artikels volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Voor wat betreft de bewering dat uit naspeuringen van vluchtelingenorganisaties blijkt dat terugge-stuurde vluchtelingen groot gevaar lopen en dat hij riskeert van bij zijn aankomst op het vliegveld in Congo gearresteerd te worden, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene voor deze bewering geen enkel bewijs voorlegt. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat teruggestuurde vluchtelingen groot gevaar lopen en dat hij riskeert van bij zijn aankomst op het vliegveld in Congo gearresteerd te worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweert betrokkene dat hij in Congo niets of niemand meer heeft om op terug te vallen en dat hij dus momenteel over geen enkele plaats of familie meer beschikt waar hij veilig zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag. Echter, bij zijn aanvraag om een VIB verklaarde betrokkene dat zijn vader en (minstens) één broer nog in Congo zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Congo zouden verblijven, noch dat hij niet (tijdelijk) bij zijn vader en/of broer zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de permanente inbreuk op het gezinsleven, daar betrokkene zijn huis als enige thuis ziet aanschouwt en zijn vrienden hier zijn Belgische familie uitmaken; dit kan niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Immers, de verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn vrienden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Dat het voor betrokkene onmogelijk is om de terugreis naar Congo te bekostigen, om van daaruit zijn aanvraag in te dienen, kan niet als buitengewone omstandigheid worden gezien. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratie-bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Daarenboven voor wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Betrokkene beweert dat het niet evident is om in Congo aan de nodige documenten te geraken, gelet op de technische problemen en corruptie. Hij zou minstens een half jaar nodig hebben om aan een nieuw visum te geraken voor België. Ook hier dient te worden gezegd dat betrokkene er niet in slaagt deze

beweringen te onderbouwen met enige vorm van bewijs. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Deze argumenten kunnen bijgevolg niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer onmogelijk maken. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen, indien deze al zouden bestaan, gelden voor alle Congolezen die via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen, nogmaals, dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Congolese burgers.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Congo is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Kinshasa.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is en zijn job riskeert te verliezen, vormt evenmin een buiten-gewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Dit had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 23.05.2017 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Verder zou een tijdelijke terugkeer willen zeggen dat betrokkene al zijn lopende procedures in België zou moeten stopzetten. Daar deze procedures inmiddels afgehandeld zijn, doet dit argument in casu niet meer ter zake.

Betreffende het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen heeft gehad met justitie, een blanco strafregister heeft en geen gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot, voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2015 in België verblijft, dat hij Nederlands spreekt en schrijft en hiervoor opleidingen heeft gevolgd, dat hij veel contact heeft met Belgische vrienden en zijn burens en dat hij ter staving hiervan steunbetuigingen voorlegt, dat hij een vertrouwd gegeven is in de buurt, dat hij het integratie- en inburgeringstraject van de stad Aalst heeft gevolgd en een opleiding maatschappijoriëntatie, dat hij blijk geeft van een grote burgerzin, dat hij werkt op wekelijkse basis en een werkbepaalde voorlegt voor onbepaalde duur, dat hij de door hem verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden en dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.5. Eveneens op 4 mei 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: [L.A.]
geboortedatum: [1973]
geboorteplaats: [K.]
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waarbij ze aantoont dat ze momenteel niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politicommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

2.1. In een eerste middel voert verzoeker "de overschrijding van de redelijke termijn" aan.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing pas genomen werd na een termijn van 1 jaar en 7 maanden na de indiening van de aanvraag, zonder hiervoor een aannemelijke uitleg te geven.

Terwijl de vereiste van de redelijke termijn impliceert dat een bestuurlijke overheid voor een beslissing slechts die tijd mag nemen die nodig is om op zorgvuldige wijze met kennis van zaken te beslissen, rekening houdend met de complexiteit van de zaak en het gedrag van de bestuurde.

Zodat de bestreden beslissing de vereiste van de redelijke termijn schromelijk heeft overschreden.

Toelichting:

Verzoekende partij diende de betreffende aanvraag in op 07.01.2022.

1 jaar en 7 maanden later, op 16.08.2023 mocht verzoekende partij de bestreden beslissing pas ontvangen.

Teneinde te onderzoeken of in een bepaald geval de redelijke termijn werd overschreden dienen volgende aspecten te worden onderzocht:

❖ *de complexiteit van de zaak: door te beslissen dat de aanvraag onontvankelijk is doordat geen bewijzen werden toegevoegd geeft de Dienst Vreemdelingenzaken zelf te kennen dat zowel het onderzoek als de eruit voortvloeiende beslissing zeer eenvoudig zijn: men diende slechts na te gaan of de bewijzen voor handen waren en vast te stellen dat dit volgens de DVZ niet het geval was. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hiervoor klaarblijkelijk 1 jaar en 7 maanden nodig, hetgeen schromelijk overdreven is en duidelijk de redelijke termijn overschrijdt.*

❖ *het gedrag van de bestuurde: verzoekende partij oordeelt dat hieromtrent weinig kan worden opgemerkt: verzoekende partij diende naar beste vermogen een aanvraag tot regularisatie in. Verzoekende partij stelde dus alles binnen zijn macht in het werk om de behandeling van de betreffende aanvraag snel te doen verlopen, en stelde geenszins enige vertragsmanoeuvres.*

❖ *het gedrag van het bestuur: het gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken was niet van die aard om de beslissing te bespoedigen: zij ondernam geen actie en berichtte verzoekende partij niet waarom dermate lange tijd geen beslissing werd getroffen. De Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook ontegensprekelijk in fout.*

Het spreekt bijgevolg voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken de redelijke termijn overschreden heeft.”

2.2. De Raad merkt in dit verband op dat, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State, de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid voor het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken een beslissing te nemen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling (RvS 10 juli 2002, nr. 109.121).

Verzoekers betoog mist allereerst de vereiste feitelijke grondslag waar hij voorhoudt dat inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet pas een beslissing werd genomen na een termijn van één jaar en zeven maanden. De eerste bestreden beslissing dateert immers van 4 mei 2023, en niet van 16 augustus 2023. Het gegeven dat deze beslissing verzoeker pas op laatstgenoemde datum ter kennis werd gebracht, doet hieraan geen afbreuk. In zijn uiteenzetting van het middel betoogt verzoeker niet concreet, noch toont hij aan, dat de werkelijke behandelingstermijn onredelijk was. De Raad stelt ook vast dat de wet geen specifieke behandelingstermijn voor een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft vastgelegd.

Verzoeker toont daarenboven niet met concrete elementen aan dat de duur van de behandelingstermijn van zijn aanvraag hem op enige wijze schade heeft berokkend. Er blijkt niet dat verzoeker er enig belang bij heeft aan te voeren dat de eerste bestreden beslissing, die zijn verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijn vereiste heeft hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat dat verzoekende partij onvoldoende bewijs voorlegt waaruit blijkt dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet naar recht heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Toelichting:

Er wordt in de bestreden beslissing enkel een opsomming gemaakt van de door verzoekende partij aangehaalde elementen die wijzen op een buitengewone omstandigheid, waarna er wordt gesteld dat deze niet kunnen weerhouden worden aangezien verzoeker onvoldoende bewijs zou voorleggen ter staving van de aangehaalde elementen.

Vooreerst zou verzoekende partij volgens de DVZ niet bewijzen dat hij vreest voor vervolging omwille van zijn politiek activisme.

Verzoekende partij meent dat de DVZ zijn motiveringsverplichting niet naleeft, daar de DVZ stelt dat verzoekende partij nog niet eens een begin van bewijs voorlegt, terwijl verzoekende partij wel degelijk met stukken aantoonde dat zijn vrees voor arrestatie en verdere vervolging omwille van zijn politieke voorkeur actueel en reëel is.

Zo zette verzoekende partij niet alleen uitgebreid uiteen op welke tijdstippen, waar en door wie hij verschillende malen werd opgesloten omwille van zijn actieve rol binnen de Démocratie Chrétienne (Stuk 4), maar voegde hij zelfs een niet mis te verstaan én permanent geldend opsporingsbericht afkomstig van het "Agence Nationale de renseignements - départements de la Sécurité Intérieure" toe dat publiek werd gemaakt. (Stuk 5)

Vrij vertaald:

"U wordt verzocht de heer [L.A.], woonachtig aan de [...], gemeente [...], mevrouw [D.N.A.], woonachtig aan de [...], gemeente [...], de heer [M.K.], woonachtig aan de [...], gemeente [...], allen in Kinshasa, wegens hoogverraad en ondermijning van de nationale staatsveiligheid.

De betrokkenen worden gezocht omdat ze actieve leden waren van het netwerk van de heer [D.N.], gearresteerd op 15.02.2015 bij RTNC en vervolgens naar de ANR-gevangenis gebracht, waar ze op 18.02.2015 ontsnapten.

Aan dit bevel mag niet getornd worden en het is een permanent opsporingsbericht."

De DVZ heeft helemaal geen rekening gehouden met dit bewijsstuk, en verwijst er zelfs niet naar.

Op geen enkel moment haalt de DVZ aan waarom dit bewijsstuk niet zou aantonen dat er in hoofde verzoekende partij een ernstig, actueel en reële vrees tot vervolging bestaat. Sterker nog de DVZ doet alsof verzoekende partij nog zelfs geen begin van bewijs bijbrengt.

Een behoorlijk gemotiveerde beslissing zou alle gevoegde bewijsstukken individueel onderzoeken en in concrete aangeven wat de feitelijke en juridische argumenten zijn om met bepaalde documenten geen rekening te houden. De DVZ heeft zich echter van elke moeite ontzien en stelt alsof zij nooit enig bewijsstuk heeft ontvangen:

"(...) Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een berwering blijft (...)."

Daarnaast stelt de DVZ dat verzoekende partij geen begin van bewijs voorlegt dat er zich ernstige administratieve problemen voordoen in Congo, alsook corruptie van ambtenaren.

Het is echter onmogelijk voor verzoekende partij om deze bewijzen voor te leggen. Hoe kan verzoekende partij immers bewijzen dat er ernstige administratieve problemen voordoen in Congo? Waar zulks algemeen geweten is en blijkt uit internationale onderzoeken kan onmogelijk verwacht worden van verzoekende partij dat hij zelf een dergelijke bewijs aanbrengt afkomstig van een onderzoek ter plaatse.

Het bewijs eisen van dergelijke onbewijsbare zaken is niet ernstig en toont aan dat de DVZ manifest onvoldoende heeft nagegaan wat de concrete situatie van verzoeker inhoudt.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld doordat men simpelweg verwijst naar het gebrek aan bewijsmiddelen, terwijl deze op tafel liggen en bewijsmiddelen vraagt voor feiten die moeilijk te bewijzen zijn. Op die manier is men in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden."

2.4. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te sprouiten uit een zorgvuldig onderzoek en een

beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Verzoekende partij verblijft sinds 2015 in België en heeft zich sinds zijn aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving, is al jarenlang actief op de Belgische arbeidsmarkt en toch wordt zijn aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen reeds eerder gesteld werd, nl. dat de onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op de aanvraag van verzoekende partij op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, buiten elke redelijke termijn werd getroffen, in het bijzonder in het licht van de beperkte complexiteit van de vraag.

Verzoekende partij vraagt zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissing kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissing.

Met betrekking tot de onontvankelijkheid heeft verzoekende partij een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hem moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Al deze elementen maken duidelijk dat verzoekende partij minstens een jaar nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als hij er ooit al één zal krijgen.

Indien hij zou verplicht worden terug te keren naar zijn land om van daaruit de aanvraag te doen, dan zou dit tot gevolg hebben dat hij zijn job zou verliezen, hetgeen compleet onredelijk is en niet de bedoeling kan zijn.

Bovendien heeft verzoekende partij in België jarenlang een sociaal netwerk opgebouwd.

Ondertussen is verzoekende partij ook te weten gekomen dat hij de vader is van '[H.]'. Een paar jaar geleden heeft verzoekende partij een relatie gehad met mevr. [J.B.] (wonende te [...]). Nog vooraleer de eerste tekenen van haar zwangerschap zichtbaar werden, heeft zij een einde gemaakt aan de relatie. Recent is verzoekende partij te weten gekomen dat zij een dochter heeft en hij de vader is. Verzoekende partij heeft ondertussen al heel wat tijd doorgebracht met zijn dochter [H.]. (Stuk 14) Verzoekende partij wil zijn rol als vader opnemen en zal het nodige doen om zijn dochter te erkennen.

Een aanvraag vanuit het land van herkomst zou voor verzoekende partij omwille van bovenstaande redenen dan ook een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg uitmaken dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Bovendien dient nogmaals te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen enkel familielid of kennis meer heeft die op heden in Congo verblijft.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken louter verwijst naar een gebrek aan bewijs van deze buitengewone omstandigheden kan niet volstaan. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft klaarblijkelijk de argumenten van verzoeker onvoldoende onderzocht.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden."

2.5. Het tweede en derde middel worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.6. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze

motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van mening is dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er kan ook bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk zou zijn, aangezien alle door verzoeker aangebrachte gegevens in de eerste bestreden beslissing één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze worden behandeld. Verzoeker houdt onterecht voor dat de motivering zich beperkt tot een opsomming van de ingeroepen elementen en de vermelding dat onvoldoende bewijzen ter staving hiervan zijn voorgelegd. Verweerder is wel degelijk concreet ingegaan op de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden en heeft telkens concreet geduid waarom deze niet kunnen worden aanvaard. Het klopt wel dat voor verschillende van deze elementen wordt vastgesteld dat deze niet kunnen overtuigen als buitengewone omstandigheid, omdat deze niet worden gestaafd door de nodige bewijsstukken. De motivering van de eerste bestreden beslissing is echter genuanceerder en omvangrijker dan verzoeker het doet uitschijnen. Hij maakt alleszins met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de voorziene motivering hem niet of onvoldoende in staat stelt zich in voorkomend geval op nuttige wijze in rechte te kunnen verdedigen tegen de eerste bestreden beslissing. Hij maakt een gebrek of dubbelzinnigheid in de motivering niet concreet aannemelijk.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.7. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In § 1, eerste lid van dit wetsartikel wordt bepaald als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor

zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.9. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling.

2.10. Zo uit verzoeker kritiek op de motieven inzake de door hem ingeroepen vrees voor vervolging in Congo wegens zijn politiek activisme. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte motiveert dat hij geen begin van bewijs ter zake voorlegt, terwijl hij stelt stukken te hebben voorgelegd waaruit blijkt dat zijn vrees voor arrestatie en vervolging omwille van zijn politieke overtuigingen actueel en reëel is. Hij stelt dat hij *“uitgebreid [heeft uiteengezet] op welke tijdstippen, waar en door wie hij verschillende malen werd opgesloten omwille van zijn actieve rol binnen de Démocratie Chrétienne”* en verwijst naar de door hem in dit verband gevoegde *“Note de confirmation”* van de politieke partij *“Démocratie Chrétienne”* van 31 juli 2013 en de *“Avis de recherche”* van 19 februari 2015. Hij benadrukt dat dit een permanent geldend en publiek opsporingsbericht betreft en hiermee onterecht geen rekening is gehouden.

In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers vrees voor vervolging in zijn land van herkomst het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en dat men hem bij een terugkeer zal doen verdwijnen wegens zijn lidmaatschap bij de Démocratie Chrétienne. Ook kan hij in zijn land van herkomst niet rekenen op bescherming door de politie of de overheid. Bovendien stelt hij dat de dreiging, waarnaar hij verwees in zijn VIB, nog steeds actueel is. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”

De Raad dient aldus vast te stellen dat verzoeker uitgaat van een onvolledige en verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. Er wordt niet, zonder enige verdere uitleg, gesteld dat verzoeker geen stukken heeft voorgelegd, maar wel dat in eerste instantie verzoeker geen stukken of begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat er sprake is van een actuele bedreiging voor zijn leven en in tweede instantie hij geen enkel nieuw element toevoegt aan zijn relaas dat hij reeds tijdens zijn verzoek om internationale bescherming naar voor heeft gebracht. Het bestuur wijst erop dat verzoekers verklaringen toen ongeloofwaardig werden bevonden en dat deze verklaringen, zonder bijkomend bewijsmateriaal, in de huidige procedure niet alsnog kunnen worden aanvaard.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 21 oktober 2015 reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat de commissaris-generaal op 31 januari 2017 besliste tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep heeft ook de Raad bij arrest van 23 mei 2017 met nummer 187 463 beslist dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden geweigerd. Uit dit arrest blijkt duidelijk dat de stukken waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift reeds werden besproken in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Over het lidmaatschap van “*Démocratie Chrétienne*” (stuk 4 bij het verzoekschrift) en de “*Avis de recherche*” (stuk 5 bij het verzoekschrift) heeft de Raad in zijn voormeld arrest reeds het volgende gesteld:

“S’agissant des documents relatifs à la Démocratie Chrétienne, le Conseil observe que les anomalies relevées dans l’acte attaqué sont établies et pertinentes, qu’elles portent bien sur le contenu de ses pièces qui ne peuvent dès lors se voir octroyer une force probante telle qu’elles puissent permettre d’établir la réalité des faits invoqués.

S’agissant de l’avis de recherche, le Conseil se rallie aux développements de l’acte attaqué et de la note d’observations qui relèvent de nombreuses anomalies qui viennent ôter toute force probante à cette pièce. Les imprécisions du requérant quant à ses activités politiques sont établies et pertinentes de même que les contradictions quant à ses arrestations. Et ce d’autant plus qu’il est qualifié de cadre du parti selon la carte de membre produite.”

(eigen vertaling : “Wat de documenten aangaande Démocratie Chrétienne betreft, merkt de Raad op dat de in de bestreden beslissing geconstateerde onregelmatigheden vaststaan en relevant zijn, dat zij wel degelijk betrekking hebben op de inhoud van deze documenten waaraan dus niet een zodanige bewijskracht aan kan worden toegekend dat daarmee de realiteit van de aangevoerde feiten kan worden vastgesteld.

Wat het opsporingsbericht betreft, is de Raad het eens met de bespreking in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen, die wijst op talrijke anomalieën die dit document elke bewijskracht ontnemen. De onjuistheden in verzoekers verklaringen inzake zijn politieke activiteiten staan vast en zijn pertinent, net als de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot zijn arrestaties. Dit geldt te meer daar hij wordt beschreven als kaderlid van de partij volgens de overgelegde lidmaatschapskaart.”)

Verzoeker toont met zijn vage kritiek en door nogmaals te wijzen op de door hem bijgebrachte stukken niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen dat verzoekers vrees voor vervolging niet concreet wordt aangetoond met een begin van bewijs. Het loutere gegeven dat de door verzoeker voorgelegde stukken die dateren van 2013 en 2015 hierbij niet bij naam werden genoemd in de eerste bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder wel uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat er geen bijkomend bewijsmateriaal voorligt dat verzoekers reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas alsnog kan staven. Nu in het kader van de eerdere procedure voor internationale bescherming reeds definitief werd vastgesteld dat de voormelde stukken geen bewijswaarde of bewijskracht hebben en verzoeker hiermee niet kan aantonen dat hij enige vervolging riskeert in zijn land van herkomst, rekening houdend ook met zijn ongeloofwaardige verklaringen ter zake, blijkt niet dat verweerder in de eerste bestreden beslissing niet kon vaststellen dat verzoeker niet alsnog met een begin van bewijs een ernstige en reële bedreiging voor zijn leven aantoonde bij terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker betwist zo ook niet dat hij in vergelijking met zijn eerdere procedure voor internationale bescherming niets nieuws aanbracht, zodat niet valt in te zien waarom thans alsnog geloof diende te worden gehecht aan zijn beweringen.

2.11. Verzoeker betoogt verder dat het onmogelijk is voor hem om een (begin van) bewijs voor te leggen dat er zich ernstige administratieve problemen voordoen in Congo of dat er in dit land sprake is van corruptie van ambtenaren. Hij stelt dat zulks “*algemeen geweten is en blijkt uit internationale onderzoeken*” en dat er niet van hem kan worden verwacht dat hij zelf dergelijk bewijs aanbrengt “*afkomstig van een onderzoek ter plaatse*”.

In de eerste bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene beweert dat het niet evident is om in Congo aan de nodige documenten te geraken, gelet op de technische problemen en corruptie. Hij zou minstens een half jaar nodig hebben om aan een nieuw visum te geraken voor België. Ook hier dient te worden gezegd dat betrokkene er niet in slaagt deze beweringen te onderbouwen met enige vorm van bewijs. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Deze argumenten kunnen bijgevolg niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer onmogelijk maken. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat deze hoger-genoemde problemen, indien deze al zouden bestaan, gelden voor alle Congolezen die via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen, nogmaals, dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Congolese burgers.”*

Aldus blijkt geenszins dat van verzoeker een “onmogelijk” bewijs wordt verwacht, maar wel dat hij zijn beweringen met enig begin van bewijs staft. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan er van de aanvrager van een machtiging tot verblijf wel degelijk worden verwacht dat hij zijn beweringen ondersteunt door een begin van bewijs voor te leggen. Verzoeker kan ook niet ernstig voorhouden dat van hem een onmogelijk te leveren bewijs zou worden gevraagd om vervolgens zelf te stellen dat een en ander zou worden bevestigd door “internationale onderzoeken”. Verzoeker weerlegt met zijn betoog de beoordeling niet dat hij in het kader van zijn aanvraag naliert om met een begin van bewijs aan te tonen dat hij om redenen van administratieve aard of omwille van technische problemen of corruptie is verhinderd zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische vertegenwoordiging in het land van herkomst. Het kwam verzoeker ook toe om de ingeroepen buitengewone omstandigheden voldoende concreet te maken, terwijl het de Raad volstrekt onduidelijk is welke administratieve of technische problemen hem precies verhinderen om zich te richten tot de Belgische vertegenwoordiging in het land van herkomst om zijn aanvraag in te dienen of op welke wijze enige corruptie in dit land hem hierbij zou hinderen. Verzoeker duidt trouwens ook niet op welke “internationale onderzoeken” hij precies doelt of waarom het problematisch zou zijn dat hij (minstens) een half jaar nodig heeft om een visum te verkrijgen. Om deze reden blijkt ook geen voldoende belang van verzoeker bij zijn kritiek.

2.12. Verzoeker stelt verder dat hij alle nuttige documenten heeft neergelegd en dat zijn situatie en integratie meer dan voldoende werden aangetoond, maar zijn aanvraag “arbitrair” onontvankelijk wordt verklaard. Hij wijst erop dat hij sinds 2015 in België verblijft, volledig is geïntegreerd in onze samenleving en dat hij al jarenlang actief is op de Belgische arbeidsmarkt. Hij is dan ook van mening dat er geen sprake is van een redelijke besluitvorming. Hij betoogt dat het minstens één jaar zal duren om een nieuw visum voor België te verkrijgen en hij hierdoor zijn job zal verliezen. Hij wijst verder op zijn sociaal netwerk in België.

Op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoekers verblijf sinds 2015, zijn tewerkstelling in dit land en de door hem ingeroepen elementen van integratie in rekening zijn gebracht. Verweerder oordeelde als volgt:

“Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is en zijn job riskeert te verliezen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Dit had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 23.05.2017 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied .

[...]

Tot slot, voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2015 in België verblijft, dat hij Nederlands spreekt en schrijft en hiervoor opleidingen heeft gevolgd, dat hij veel contact heeft met Belgische vrienden en zijn bureaus en dat hij ter staving hiervan steunbetuigingen voorlegt, dat hij een vertrouwd gegeven is in de buurt, dat hij het integratie- en inburgeringstraject van de stad Aalst heeft gevolgd en een opleiding maatschappijoriëntatie, dat hij blijk geeft van een grote burgerzin, dat hij werkt op wekelijkse basis en een werkbepaalde voorlegt voor onbepaalde duur, dat hij de door hem verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden en dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift enkel de reeds genoemde elementen van lang verblijf en integratie die hij ook in zijn aanvraag heeft ingeroepen, maar gaat eraan voorbij dat de voormelde stelling van verweerder wel degelijk steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker weerlegt de vaststelling van verweerder in de thans voorliggende beslissing niet dat hij door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van een lang verblijf en een integratie niet aantoont waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat de elementen die betrekking hebben op zijn integratie en de lange duur van het verblijf in België slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verzoeker geeft ook niet aan dat hij in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post geenszins impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker betwist daarnaast niet dat hij geen officiële toestemming meer had om betaalde arbeid te verrichten in België, zodat het evenmin kennelijk onredelijk is waar verweerder heeft geoordeeld dat de ingeroepen tewerkstelling in België en het mogelijke verlies van dit werk niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Dit te meer nu niet blijkt dat de werkgever verzoeker in de toekomst niet langer zou willen tewerkstellen, van zodra zijn verblijfsrechtelijke situatie in regel is gesteld.

2.13. Verzoeker betoogt verder dat hij *“ondertussen”* te weten is gekomen dat hij de vader is van een kind dat in België verblijft. Hij wijst erop dat hij intussen al heel wat tijd heeft doorgebracht met zijn dochter, dat hij zijn rol als vader wil opnemen en dat hij het nodige zal doen om zijn dochter te erkennen.

Nu verzoeker voorhoudt noch aantoont dat hij dit beweerde vaderschap van een kind dat in België verblijft in zijn aanvraag of in een actualisatie hiervan aanbracht als buitengewone omstandigheid, blijkt evenwel niet dat verweerder hiermee bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening diende te houden of in dit verband enige beoordeling diende door te voeren. Het komt verder niet toe aan de Raad om zijn eigen beoordeling in de plaats te zetten van deze van het bestuur.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker enkel beweert de vader te zijn van een kind dat verblijft in België, van wie de volledige naam en/of geboortedatum zelfs niet worden vermeld, zonder dat hij in dit verband enig bewijs voorlegt. Verzoeker legt enkel enkele foto's neer waarop vermoedelijk hijzelf te zien is, in aanwezigheid van een kind, maar dit bewijst geenszins dat hij de vader van dit kind is. Op de zitting erkent verzoeker trouwens dat hij nog steeds geen erkenningsprocedure is opgestart en evenmin toont hij met enig stuk aan dat hij in dit verband reeds concrete stappen zou hebben gezet.

2.14. Verzoeker betoogt nog op zeer algemene wijze dat hij geen enkel familielid of geen enkele kennis meer heeft die op heden in Congo verblijft. Met een dergelijke blote bewering maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij vaststelde dat verzoeker eerder had verklaard dat zijn vader en minstens één broer nog in Congo verbleven en hij geen bewijzen voorlegt dat deze familieleden niet langer daar verblijven dan wel dat hij niet tijdelijk bij één van hen zou kunnen verblijven.

2.15. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag onterecht geen rekening is gehouden of dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar verzoeker maakt aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan.

2.16. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.17. Het tweede en derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.18. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Congo terug te keren, ondanks het feit dat zijn dochter [H.] hier in België verblijft.

Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt en art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het belang van het kind, alsook het familie- en het gezinsleven.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting: Verzoekende partij heeft recentelijk ontdekt dat hij een dochter heeft. Hij wil zijn verantwoordelijkheid nemen en zal het nodige doen om haar te erkennen.

Op die manier bestaat er een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. De onzekerheid en het gebrek aan perspectief over een mogelijke terugkeer naar België doorstaat de nodige proportionaliteitstoets niet.

Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.[1] Bovendien is het ook in het belang van [H.] zelf dat verzoekende partij in België kan blijven wonen. Een terugkeer naar Congo zou dan ook in strijd zijn met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat stelt dat bij het nemen van een beslissing rekening dient te worden gehouden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven.

Ten overvloede dient te worden herhaald dat er in Congo geen enkel ander familielid verblijft. Verzoekende partij heeft in België dan ook een volledig sociaal netwerk uitgebouwd en is vader geworden.”

2.19. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker voert andermaal aan dat hij *“recentelijk”* heeft ontdekt dat hij een dochter heeft en dat hij zijn verantwoordelijkheid wil nemen en al het nodige zal doen om haar te erkennen.

Zoals reeds werd vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij een dergelijk gezinsleven reeds inriep in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Hij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hiermee onterecht geen rekening is gehouden of in de eerste bestreden beslissing onterecht geen toetsing van dit gezinsleven aan artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden. Uit wat voorafgaat, volgt trouwens nog dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij ouder is van een minderjarige kind, nu geen sprake is van een erkenning van dit kind of zelfs maar concrete stappen hiertoe blijken. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat er sprake is van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

Voor het overige herhaalt verzoeker slechts dat hij in Congo geen enkel familielid meer zou hebben, terwijl hij in België een volledig sociaal netwerk heeft opgebouwd.

Met zijn bewering geen enkel familielid meer te hebben in het land van herkomst toont verzoeker allereerst nog niet aan dat enig gezins- of privéleven in België verhindert dat hij zijn aanvraag indient bij de Belgische vertegenwoordiging in het land van herkomst. Daarenboven heeft de Raad ook reeds vastgesteld dat verzoeker met zijn blote bewering niet aannemelijk maakt dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij oordeelde dat hij eerder heeft verklaard dat zijn vader en minstens één broer nog in Congo verbleven en dat hij geen bewijzen voorlegt dat deze familieleden niet langer daar verblijven dan wel dat hij niet tijdelijk bij één van hen zou kunnen verblijven.

Voor zover verzoeker zich verder beroept op een privéleven in België, wijst de Raad er op dat in het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de

aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel kan worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van dit verdragsartikel oplevert. Daarbij dient te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen op hun grondgebied die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Uit een simpele lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen van een privéleven in België. Verzoeker betwist dit ook niet. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing concreet gemotiveerd waarom verzoekers sociale netwerk in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt waarbij duidelijk wordt gesteld dat het gaat om een tijdelijke scheiding en verzoeker niet definitief wordt gescheiden van zijn vrienden. Verzoeker gaat niet in op deze concrete motivering in de eerste bestreden beslissing. Hij weerlegt niet dat het gaat om een tijdelijke scheiding en dat hij kan terugkeren naar België indien hij de nodige documenten heeft verkregen.

In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, zijn leven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.20. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft ten slotte betrekking op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6° van deze wet is de beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing niet als een verwijderingsbeslissing is te beschouwen. Deze beslissing stelt slechts vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag van 10 januari 2022 niet heeft aangetoond dat het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk is om deze verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Deze beslissing stelt als dusdanig niet de illegaliteit van het verblijf vast en legt als dusdanig evenmin een terugkeerverplichting op. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoeren wat de eerste bestreden beslissing betreft.

2.21. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij 30 dagen geeft om het grondgebied te verlaten waar hij reeds acht jaar verblijft.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoekende partij enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hun hoofde zijn besloten.

Intussen verblijft verzoekende partij reeds sinds 2015 in ons land.

Verzoekende partij heeft intussen een nieuw leven opgebouwd in België.

Na enkele tijd van aanpassing, kwamen goede contacten tot stand met een aantal mensen uit de omgeving van verzoekende partij.

Verzoekende partij doet zijn uiterste best om goed Nederlands te leren en te spreken, en integreert zich wonderwel in het sociale leven. Verzoekende partij spreekt en schrijft dan ook Frans én Nederlands. Zo volgde hij reeds enkele opleidingen Nederlands bij het Centrum Basiseducatie Brussel vzw (périodes 11.10.2016 - 01.02.2017; 13.10.2016 - 02.02.2017). (Stuk 6) Hij behaalde hiervoor verschillende certificaten daar hij de opleidingen met vrucht heeft beëindigd. (Stuk 7)

Niet in het minst moet worden verwezen naar de economische bijdrage die verzoekende partij reeds sedert verschillende jaren levert. Verzoekende partij heeft zich dan ook steeds ten voile willen inzetten voor de maatschappij en is actief op zoek gegaan naar werk. Met veel enthousiasme en motivering oefent hij een job uit als productie-arbeider. (Stukken 8 en 9) Verzoekende partij beschikt zelfs over een contract van onbepaalde duur. (Stuk 10)

Daarnaast vermeldt verzoekende partij in zijn regularisatieaanvraag uitdrukkelijk dat hij geen financiële middelen heeft om de terugkeer naar Congo te bekostigen. In dit kader is het belangrijk om te benadrukken dat de kosteloze repatriëringsformule van het I.O.M. evenmin een oplossing biedt aangezien die reiskosten integraal moeten terugbetaald worden wanneer hij binnen een période van 5 jaar naar België terugkeert. Uiteraard dient hij ook over het nodige geld te beschikken om zijn verblijf in Congo te kunnen financieren, hetgeen vrijwel onmogelijk zal zijn.

Bovendien heeft verzoekende partij geen enkel familielid meer in Congo, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken tracht te beweren. Verzoekende partij heeft enkel nog twee broers die in een eveneens precare situaties in Angola leven. Verzoekende partij heeft geen nauw contact meer met hen. Gelet op de lange période dat verzoekende partij in België verblijft, namelijk achter jaar, heeft hij ook geen vrienden of kennissen meer in Congo. In België daarentegen heeft hij over de jaren heen een volledig sociaal netwerk uitgebouwd. Niet in het minst dient te worden verwezen naar de recente ontdekking van cliënt dat hij een dochter heeft ([H.] samen met mevr. [J.B.] met wie hij een paar jaar geleden een relatie heeft gehad) die hij dan ook wenst te erkennen.

Minstens zou dit betekenen dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, inhoudt dat hij geen contact zal kunnen onderhouden met zijn dochter. Dit maakt een schending uit van het recht op het familieleven van verzoekende partij zoals gewaarborgd door art. 8 EVRM.

Ten overvloede dient te worden herhaald dat verzoekende partij al acht jaar lang in België verblijft.

Het is dan ook geheel onbegrijpelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken besluit tot het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk en alleszins voorbarig is.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden."

3.2. De tweede bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Verzoeker betwist niet dat hij zich binnen het toepassingsgebied van deze bepaling bevindt, en hem aldus bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten, nu hij niet in het bezit is van een geldig visum. Dit dragende motief van de tweede bestreden beslissing worden niet onderuit gehaald.

3.3. Verzoeker betoogt dat het niet redelijk is van het bestuur om hem dertig dagen te geven om het grondgebied te verlaten waar hij reeds acht jaar verblijft. Hij verwijst hierbij naar allerlei elementen die hij reeds heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals zijn verblijf in België sedert 2015, zijn integratie, zijn kennis van het Nederlands, zijn sociale contacten in België, zijn tewerkstelling in België, het gebrek aan vrienden en familie in Congo en het gegeven dat hij geen middelen zou hebben om de terugkeer naar en het verblijf in Congo te bekostigen en hij, indien hij hiervoor de hulp inroept van de Internationale Organisatie voor Migratie, deze kosten moet terugbetalen indien hij binnen de vijf jaar terugkeert naar België.

Verzoeker herhaalt slechts enkele van de elementen zoals hij deze inriep in zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat verweerder pas overging tot de afgifte van het bestreden bevel na te hebben vastgesteld dat verzoekers aanvraag voor een machtiging tot verblijf onontvankelijk was en verzoeker niet aannemelijk had kunnen maken dat de aangehaalde elementen maken dat het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst om vanuit dit land bij de Belgische vertegenwoordiging de verblijfsaanvraag in te dienen zoals de wet dit in regel vereist. In de eerste bestreden beslissing stelde verweerder zo reeds vast dat de voormelde elementen die verzoeker thans louter herhaalt niet van die aard zijn dat deze verhinderen dat hij in de actuele omstandigheden terugkeert naar zijn land van herkomst. Bij de ontwikkeling van zijn middelen voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, had verzoeker de mogelijkheid eventuele kritiek te doen gelden tegen de motieven van deze beslissing. De Raad herinnert er aan dat verzoeker geen gegrond middel aanvoerde wat de eerste bestreden beslissing betreft, zodat de motieven die aan deze beslissing ten grondslag liggen overeind blijven.

Nu verweerder vaststelde dat verzoeker aan de hand van de voormelde elementen geen buitengewone omstandigheden aantoonde, vaststelling die dus overeind blijft, valt niet in te zien waarom deze vervolgens konden verhinderen dat verzoeker bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel legt verzoeker zo ook slechts op eenmalig het grondgebied te verlaten en verhindert hem niet om opnieuw dit grondgebied te betreden van zodra hij zich in het land van herkomst in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomstdocumenten. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat de ingeroepen elementen, nu deze niet konden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, evenmin verhinderen dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Door louter de ingeroepen elementen te herhalen, zonder enige concrete kritiek te formuleren op de motieven die verweerder ter zake naar voor bracht, kan verzoeker ook niet alsnog enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aantonen. In zoverre verzoeker volhardt dat hij geen enkel familielid meer heeft in zijn land van herkomst, en in dit verband voorhoudt dat hij enkel nog twee broers heeft die in Angola verblijven, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar zijn eerdere bespreking ter zake en met de vaststelling dat verzoeker niet verder komt dan blote beweringen en hij geen enkel begin van bewijs van het door hem gestelde voorlegt.

De Raad brengt trouwens in herinnering dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid en hierop enkel een uitzondering wordt voorzien voor zover een meer voordelige bepaling van een internationaal verdrag zich hiertegen zou verzetten. Wat de voormelde door verzoeker aangehaalde elementen betreft, beroept hij zich evenwel niet op de schending van een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag. Evenmin betreft het elementen die verband houden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat verweerder niet toe af te wijken van een wettelijke bepaling.

Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat hij zijn terugkeer naar Congo niet kan bekostigen nu hij zowel in zijn aanvraag als in zijn verzoekschrift concreet aantoonde dat hij wordt tewerkgesteld in België en in zijn eigen onderhoud kan voorzien.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek kreeg. Dit betreft de maximumtermijn die overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan worden gegeven. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat een termijn van dertig dagen kennelijk onredelijk is. Indien hij van mening is dat zijn verblijf van acht jaar in België een langere termijn vereist, staat het hem vrij om een verlenging aan te vragen zoals wordt bepaald in artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker betoogt verder dat de tweede bestreden beslissing zijn recht op familieleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, schendt, daar hij bij een terugkeer naar Congo geen contact zal kunnen onderhouden met zijn dochter.

In dit verband kan in eerste instantie worden verwezen naar de bespreking ter zake wat de eerste bestreden beslissing betreft en waarin reeds werd vastgesteld dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij ouder is van een minderjarig kind. Hij kan dan ook niet overtuigen dat er sprake is van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM of dat zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt miskend.

Er wordt herhaald dat verzoeker geen enkel stuk voorlegt waaruit zijn (wettelijk) vaderschap kan blijken. Bovendien blijft hij zeer vaag omtrent de identiteitsgegevens van dit kind. Een volledige naam noch een geboortedatum wordt vermeld in het verzoekschrift. Verzoeker stelt zeer kort dat dit zijn gemeenschappelijke dochter is met mevrouw J.B. die op een zeker adres in Brussel zou verblijven. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw J.B. en het kind H. zich daadwerkelijk op dit adres bevinden, laat staan dat er enig stuk voorligt waaruit blijkt dat mevrouw J.B. en het kind H. de Belgische nationaliteit bezitten of op legale wijze in België verblijven. Verzoeker heeft bij zijn verzoekschrift enkele ongedateerde foto's neergelegd, waarop een jong meisje te zien is, alleen of in het gezelschap van verzoeker of een vrouw. Er kan hieruit geenszins worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk de vader is van dit kind, daargelaten de vraag of dit kind wel de genoemde H. is. Verzoeker stelt bovendien in zijn verzoekschrift dat hij zijn 'dochter' wenst te erkennen, maar op de zitting erkent hij dat hij nog steeds geen dergelijke procedure is opgestart en evenmin toont hij aan hiervoor reeds concrete stappen te hebben gezet. Op basis van loutere beweringen kan verzoeker niet voorhouden dat hij de vader is van een minderjarig kind dat in België verblijft, laat staan dat hij een beschermenswaardig gezinsleven met dit kind zou beleven.

Bovendien wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk werd gesteld dat het in wezen gaat om een tijdelijke terugkeer naar verzoekers land van herkomst en dat hij kan terugkeren naar België van zodra hij in het bezit wordt gesteld van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Verzoeker toont niet aan dat hij niet via moderne communicatiemiddelen in contact kan blijven met zijn beweerde dochter.

3.5. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM of van het redelijkheidsbeginsel niet aan.

3.6. Het eerste middel is ongegrond.

3.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij verplicht naar Congo terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij aldaar met zekerheid zal worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Terwijl artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelf de vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt. (EHRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, serie A, nr. 161)

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting

Verzoekende partij wordt in zijn land van herkomst nog steeds ten onrechte gezocht gelet op zijn politiek activisme.

Verzoekende partij kan dan ook onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst, zonder zijn veiligheid er in gevaar te brengen.

De dreiging t.a.v. verzoekende partij is derhalve nog actueel.

Uit de verklaringen van verzoekende partij voor het CGVS dd. 28.10.2015 blijkt dat hij al meerdere malen werd gearresteerd omwille van zijn politiek activisme. (Stuk 3)

Verzoekende partij is lid van de Démocratie Chrétienne en speelde daarin een actieve rol. (Stuk 4)

- In 2000 te Kisangani werd verzoekende partij door het 'Agence Nationale de Renseignements' gearresteerd. Hij werd gevangen gehouden in een cel genaamd 'Rive Gauche' gedurende acht dagen;

- In 2005 werd hij te Kinshasa opnieuw gearresteerd na een manifestatie, en dit door de politie van de oppositie. Hij werd overgebracht naar de gevangenis van Makala;
- Eveneens in 2005 werd hij te Kinshasa opnieuw opgesloten, deze keer in het 'BD' te Gombé. Verzoekende partij zat daar maar liefst vijf maanden vast;
- Tussen 2005 en 2013 waren er nog meer arrestaties. Verzoekende partij heeft door de schokkende gebeurtenissen echter moeite om zich de exacte data te herinneren;
- In 2013 te Kinshasa werd hij gearresteerd in het kamp 'Tshatshi' door enkele militairen. Wei drie dagen zat hij daar opgesloten;
- Tussen 25/01/2015 en 26/01/2015, werd verzoekende partij gearresteerd door de 'ANR'. Na betaling van 340 dollar werd hij uiteindelijk vrijgelaten.

Op 19.02.2015 werd een opsporingsbericht publiek gemaakt. Verzoekende partij wordt gezocht omwille van zijn banden met dhr. [D.N.], de president van voornoemde politieke partij. De president werd eveneens meerdere malen gearresteerd. Het opsporingsbericht is volgens de tekst 'un avis de recherche permanent' waardoor verzoekende partij nog steeds gevaar loopt. (Stuk 5)

Het spreekt voor zich dat verzoekende partij bevreesd is voor de confrontatie met deze personen, en terecht vreest voor zijn leven zodra hij terugkeert.

Uit een recente open brief blijkt nog steeds dat er op heden 'raids' worden georganiseerd op het huis van de politieke leider van de Démocratie Chrétienne en dat er doodsb bedreigingen aan de actieve leden worden gericht. Deze raids zijn afkomstig van gewapende mannen onder leiding van de huidige minister van defensie. De vrees in hoofde van verzoekende partij is dan ook nog steeds actueel, ernstig en reëel. Te meer, het opsporingsbericht een 'avis de recherche permanent' betreft.

Verzoekende partij kan in de gegeven omstandigheden onmogelijk terugkeren.

Verzoekende partij is ervan overtuigd dat, indien hij verplicht wordt om terug te keren naar zijn land, hij binnen de kortste keren zware problemen zal ondervinden, en dat men in elk geval zal trachten hem zo snel mogelijk te doen 'verdwijnen'.

Bij een terugkeer zal hij - onafgezien van het gevaar dat in zijn land van herkomst nog steeds bestaat - onmiskenbaar een probleem hebben met het gerecht."

3.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voor-zienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Verzoeker houdt vol dat hij nog steeds wordt gezocht in zijn land van herkomst gelet op zijn politiek activisme en zijn lidmaatschap van de politieke partij "Démocratie Chrétienne". Hij betoogt dat zijn veiligheid er actueel dan ook in gevaar is. Hij wijst op zijn verklaringen in het kader van zijn eerdere procedure voor internationale bescherming dat hij in zijn land van herkomst reeds verschillende keren

werd gearresteerd en op het door hem in het kader van deze procedure reeds aangebrachte lidmaatschap van “*Démocratie Chrétienne*” (stuk 4 bij het verzoekschrift) en de “*Avis de recherche*” (stuk 5 bij het verzoekschrift).

In het kader van verzoekers procedure voor internationale bescherming werd evenwel vastgesteld dat zijn verklaringen inzake zijn vermeende vervolging voor politieke activiteiten en zijn “*arrestaties*” ongeloofwaardig waren en ook dat de voormelde stukken geen bewijswaarde of bewijskracht hebben. Deze beoordeling is definitief en hiervoor wordt verwezen naar de bespreking ter zake wat de eerste bestreden beslissing betreft. In deze bespreking werd ook reeds vastgesteld dat verzoeker de beoordeling van verweerder in de eerste bestreden beslissing niet weerlegt dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ter zake geen enkel nieuw element of bijkomend bewijsmateriaal kon aanbrengen, zodat de ingeroepen vrees voor vervolging of bedreiging voor het leven omwille van zijn politieke activiteiten niet alsnog geloofwaardig wordt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een “*recente open brief*” waaruit zou blijken dat er op heden raids worden georganiseerd op het huis van de politieke leider van de “*Démocratie Chrétienne*” en dat er doodsb bedreigingen worden gericht aan de actieve leden van deze partij, wijst de Raad er vooreerst op dat de door verzoeker opgegeven webpagina niet leidt tot een dergelijke open brief, maar wel naar een interview met de politieke leider van de reeds genoemde politieke partij. Verder dient te worden vastgesteld dat noch de commissaris-generaal noch de Raad in zijn arrest van 23 mei 2017 met nummer 187 463 enig geloof hechtte aan verzoekers verklaringen aangaande zijn voorgehouden politiek activisme. Er kan dan ook niet worden ingezien, zelfs indien de inhoud van deze open brief zou kunnen worden gekend en aanvaard, op welke wijze deze enige betrekking heeft op verzoekers persoonlijke situatie, daar hij niet aantoonde een actief lid van de genoemde politieke partij te zijn.

De Raad herhaalt dat in de eerste bestreden beslissing een onderzoek werd gevoerd naar de schending van artikel 3 van het EVRM die verzoeker had ingeroepen in zijn aanvraag. Hij gaat er dan ook aan voorbij dat verweerder pas overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat zijn aanvraag eerst was onderzocht en hierbij was vastgesteld dat hij ter zake in gebreke bleef minstens een begin van bewijs naar voor te brengen. Er dient te worden aangenomen dat verzoeker in zijn aanvraag reeds in de mogelijkheid was om alle nuttige elementen en stukken dienaangaande aan te brengen bij het bestuur. Hij houdt ten onrechte voor dat geen enkele beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft plaatsgevonden voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel. De Raad herhaalt verder dat verzoeker, waar hij niet weerlegt dat hij er niet in slaagde een begin van bewijs van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM naar voor te brengen, niet aannemelijk maakt dat het gevoerde onderzoek niet kon volstaan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS